

Κοιτάζει τα χέρια της, Μ. Γκανάς

Μιχάλης Γκανάς

Κοιτάζει τα χέρια της

Κοιτάζει τα χέρια της. Πώς έγιναν έτσι; Πού βρέθηκαν τόσες φλέβες, τόσες ελιές και σημάδια, τόσες ρυτίδες στα χέρια της; Εβδομήντα χρόνια τα κουβαλάει μαζί της και ποτέ δεν γύρισε να τα κοιτάξει. Ούτε τότε που ήταν χλωρά, ούτε που μέστωσαν, ούτε που μαράθηκαν, ώσπου ξεράθηκαν. Όλα αυτά τα χρόνια η έγνοια της ήταν αλλού, όχι στα χέρια της: μην κοπεί, μην καεί, μην τρυπηθεί, μην το παρακάνει το βράδυ με τον άντρα της –όποτε τύχαινε, μια στις τόσες– κι ακούσει πάλι τα λόγια του, καρφή στην καρδιά της “πού τα ‘μαθες αυτά μω γυναίκα;” Κοιτάζει τα χέρια της σαν να τα βλέπει πρώτη φορά. Ξένα της φαίνονται, καθώς κάθονται άνεργα πάνω στη μαύρη ποδιά της, σαν προσφυγάκια. Έτσι της έρχεται να τα χαϊδέψει.

Και τι δεν τράβηξαν αυτά τα χεράκια, στα κρύα και στα λιοπύρια, στη φωτιά, στα νερά, στα χώματα, στα κάτουρα και στα σκατά. Πέντε χρόνια κατάκοιτη η πεθερά της, αλύχτησε ώσπου να της βγει η ψυχή.

Κοιτάζει πάλι τα χέρια της. Τι θα τα κάνει; Να τα κρύψει κάτω από την ποδιά της να μην τα βλέπει, να τα χώσει στην περούκα της διπλανής, που κοιμάται με το κεφάλι γουλί, να τα βάλει στις μάλλινες κάλτσες που της έφερε ο γιος της μόλις του ‘πε ότι κρυώνει εδώ στο γηροκομείο που την έριξε η μοίρα της; Τόσα χρόνια δεν γύρισε να τα κοιτάξει και τώρα δεν μπορεί να πάρει τα μάτια της από πάνω τους. Κι όταν δεν τα κοιτάει ή κάνει πως δεν τα κοιτάει, την κοιτάνε αυτά.

Άνεργα χέρια, τι περιμένεις, αφού δεν έχουν δουλειά κάθονται και κοιτάνε. Δεν είναι που κοιτάνε, άσ’ τα να κοιτάνε, είναι που κοιτάνε σαν να θέλουνε κάτι. Ξέρει τι θέλουν: να τα χαϊδέψει.

Δεν θα τους κάνει τη χάρη. Ντρέπεται, γριά γυναίκα, να χαϊδεύεται στα καλά καθούμενα. Τα κοιτάζει κλεφτά και βλέπει μια σκουριά από καφέ στο δεξί. Σηκώνεται και πάει στο μπάνιο, πιάνει το μοσχοσάπουνο και πλένει τα χέρια της. Τα πλένει, τα ξαναπλένει, δεν λέει ν’ αφήσει το σαπούνι, της αρέσει έτσι που γλιστρούν απαλά, το ένα μέσα στο άλλο, “κοίτα”, λέει, “που μ’ έβαλαν να τα χαϊδέψω θέλοντας και μη, τα σκασμένα” και γελάει από μέσα της που δεν την κοιτάνε τώρα όπως πριν, χαμένα

μέσα στους αφρούς και τα χάδια, σαν να 'χουν κλείσει τα μάτια, μην τους πάει σαπούνι και τα πάρουν τα δάκρυα.

Μιχάλης Γκανάς,

Γυναικών – Μικρές και πολύ Μικρές Ιστορίες

<https://www.youtube.com/watch?v=Dj1SRyLmzfo>

Ασκήσεις

1. Συζητήστε σχετικά με τον αφηγητή και την γωνία εστίασης της αφήγησης, βλ. και [Έκφραση-Έκθεση Α΄λυκείου σ.229, 239.](#)
2. Διαβάστε με προσοχή τη μικροαφήγηση και δοκιμάστε εναλλακτικούς τρόπους φωναχτής ανάγνωσης του κειμένου. Ακούστε μετά τον ίδιο τον συγγραφέα να διαβάζει το κείμενό του. Μοιραστείτε τις εντυπώσεις σας και συζητήστε για τη σημασία της σωστής ανάγνωσης ενός κειμένου.

ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΙΚΕΣ